

Mörk "Motherdog" med vass egg

Posted on 4 dagar sedan av [Kai Martin](#)

Teater:

MOTHERDOG

Utmanande. Uppsättningen av "Motherdog" ställer krav på publiken.

Foto: OLA KJELBYE

Av: Hans van den Broeck, Max Bolotin och Sara Tuss Efrik.

Regi, scenografi och kostym: Hans van den Broeck.

Mask: Evalena Jönsson Lunde.

Ljus: Giacomo Gorini.

Musik: James Brown.

Ljud: Karin Bloch-Jørgensen.

I rollerna: Lisa Lindgren, Johan Gry, Gizem Erdogan, Johan Karlberg, Kim Theodoridou Bergquist, Ludde Hagberg, Hannah Alem Davidson, Ali Jalal, Jesper Söderblom och Su-Mi Jang.

När det invanda blir rutin. När utmaningar är en vana. När kickar går i stå. Ja, då behövs ny grepp, nya insikter och ett nytt tilltal.

"Motherdog" kräver sin publik på samma sätt som den kräver sin insats av ensemblen. Men det skärper alla sinnen för den som orkar och nej, det är inte teater i sin vanliga bemärkelse. Här finns inte en sinnrik dialog, tydliga rollporträtt eller ens ett drama som griper som dramor kan gripa.

Istället kastas man in i en mörk värld dit ljuset inte når. Med mer koreografi än egentliga repliker möter sex vinddrivna gestalter; på flykt? på samhällets skuggsida? på det bortglömdas bakgård? Ja, kanske allt detta. Kanske bara en spegling av de stukade människor på flykt som andra människor rycker på axlarna åt och då inte så bara ändå.

”Motherdog” är dans, musik, poesi, teater i ett. Hårt hållet i sitt formspråk, ändå sprakande starkt. Här möter Cormac McCarthys ”Vägen” ”Flykten från New York”. Ett samhälle förbi gränsen av ett sammanbrott, där jakten på föda gör människor till djur. Det är mörkt, fuktigt och tillitslöst med ständig närhet till våld.

Ur denna dystopi skapas ett elektriskt strömfält om vibrerar genom föreställningen. Det blir ett slags andlöshet i en timme och fyrtio minuter där denna scenkonst skakar om och öppnar upp sinnen.

Visst, jag har vissa invändningar. Som det rika bruket av engelska, som känns mer lättjefullt än nödvändigt. Men i förstone är de en djärv uppsättning på Göteborgs stadsteaters stora scen, ett stycke scenkonst som är frisk att se och ta till sig, om än inte helt lätt.

KAIMARTINBLOG - REVIEW

GOOGLE TRANSLATION

<https://kaimartinblog.com/2018/01/20/mork-motherdog-med-vass-egg/>

Dark "Motherdog" with sharp eggs

Posted 4 days ago by Kai Martin

Theater: MOTHERDOG

Challenging. The set of "Motherdog" places demands on the audience.

Photo: OLA KJELBYE

By: Hans van den Broeck, Max Bolotin and Sara Tuss Efrik.
Direction, scenography and costume: Hans van den Broeck.
Mask: Evalena Jönsson Lunde.
Light: Giacomo Gorini.
Music: James Brown.

Sound: Karin Bloch-Jørgensen.

In the roles: Lisa Lindgren, Johan Gry, Gizem Erdogan, Johan Karlberg, Kim Theodoridou Bergquist, Ludde Hagberg, Hannah Alem Davidson, Ali Jalal, Jesper Söderblom and Su-Mi Jang.

When the invaders become routine. When challenges are a habit. When kicks get stuck. Yes, new grips, new insights and a new appeal are needed.

"Motherdog" demands its audience in the same way as it requires its contribution to the ensemble. But it sharpens all the senses of the one who hurries and no, it's not theater in its common sense. There is no sensible dialogue, clear role portraits or even a drama that grabs as drama can grab.

Instead, you are thrown into a dark world your light does not reach. With more choreography than true replicas, six wind-driven characters meet; on the run? on the shadow side of society? on the forgotten back yard? Yes, maybe all this.

Perhaps just a reflection of the stucco people on the run as other people shrug their shoulders and then not just yet.

"Motherdog" is dance, music, poetry, theater in one. Hard held in his formative language, yet splendidly strong. Here, Cormac McCarthy's "Way" meets the "Escape from New York". A society beyond the boundary of a collapse, where the pursuit of food makes people into animals. It is dark, humid and trustless with constant closeness to violence.

From this dystopia, an electric power field is created about vibrating through the performance. It will be a kind of breathlessness for an hour and forty minutes, where this scene shakes and opens up the senses.

Sure, I have some objections. Like the rich use of English, feeling more lightweight than necessary. But first of all they are a bold set on the great city stage in Gothenburg city theater, a piece of performing arts that are fresh to see and absorb, albeit not quite easy.